

Jézus, a hűséges Pap

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 14:18-20; Zsidók 5:1-10; 7:1-3, 11-16, 22, 26; 1Péter 2:9

„Mert ilyen főpapra van szükségünk, aki szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elkülönített, és az eget fölé emeltetett” (Zsid 7:26, RÚF).

A bűn miatt tátong szakadék Isten és miközöttünk. A gond egyre összetettebb lett, mert a bűn a természetünket is megrontotta. Az Úr szent, bűn nem létezhet a jelenlétében. A saját megromlott természetünk választ el minket tőle, hasonlóan ahhoz, ahogyan az azonos pólusú mágnesek taszítják egymást. Ráadásul bukott természetünk lehetetlenné tette, hogy az ember tökéletesen engedelmeskedjen Isten törvényének. A bűnnek a félreértés is része: az Úr szeretetét és irgalmát szem elől tévesztő ember bosszúállónak és követelőzőnek tartja már Őt.

Ezen a héten azokat a csodálatra méltó dolgokat fogjuk megvizsgálni, amelyeket az Atya és a Fiú tett azért, hogy áthidalják a szakadékot. *A zsidókhoz írt levél* 5-7. fejezetei alaposan elemzik Krisztus papságát. A szerző megvizsgálja annak eredetét és célját (Zsid 5:1-10), majd inti az olvasóit, hogy ne hagyják figyelmen kívül (Zsid 5:11–6:8), hanem kapaszkodjanak az abból fakadó reménységbe (Zsid 6:9-20). Elmagyarázza Jézus papságának a jellemzőit is (Zsid 7:1-10), valamint azt, hogy mi minden következik ebből Isten és a hívők kapcsolatában (Zsid 7:11-28). Ezen a héten különösen Zsid 5:1-10 szakaszára és a 7. fejezetre összpontosítunk.

AZ EMBEREKÉRT SZOLGÁLÓ PAP

Olvassuk el Zsid 5:1-10 szakaszát! Mi a szerepe a papságnak, és az igeszakasz szerint hogyan tölti be Jézus ezt a szerepet?

A lévita papság alapvető feladata volt, hogy közvetítsen a bűnös emberek és Isten között. Az Úr jelölte ki őket, hogy végezzék szolgálatukat az emberekért, tehát irgalmasnak kellett lenniük és ismerniük kellett az emberi gyengeséget.

Zsid 5:5-10 részében Pál azt mutatja be, hogy Jézus tökéletesen betöltötte ezt a szerepet: Isten jelölte Őt ki (Zsid 5:5-6), illetve meg is ért bennünket, mert szintén szenvedett (Zsid 5:7-8).

Vannak ugyanakkor fontos különbségek is. Jézust nem az „emberek közül” választották ki (Zsid 5:1, RÚF). Inkább – többek között – azért is vette magára az emberi természetet, hogy papként szolgálhasson nekünk. Nem a saját bűneiért mutatott be áldozatot (Zsid 5:3), hanem kizárólag a mieinkért, hiszen Ő büntelen volt (Zsid 4:5; 7:26-28).

A zsidókhöz írt levélben az áll, hogy Jézus ahhoz imádkozott, „*aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott*” (Zsid 5:7). A levél itt a második halálra utal, amitől Isten a feltámasztásával szabadította meg Őt (Zsid 13:20). Pál azt is mondja, hogy Jézus azokból tanulta meg az engedelmességet, „*amiket szenvedett*” (Zsid 5:8). Az engedelmisség új volt a számára, nem mintha korábban engedetlen lett volna, hanem mert Ő Isten. A világegyetem Uraként nem engedelmeskedett senkinek, hanem mindenki neki engedelmeskedett. Jézus szenvedése és kereszthalála lényeges része a papi szolgálatának. A szenvedés nem erkölcsi vagy etikai szempontból tökéletesítette Jézust, nem az tette Őt irgalmassá. Ellenkezőleg! Épp azért jött a földre, mert kegyelmes volt, pontosan ezért könyörült meg rajtunk (Zsid 2:17). *A zsidókhöz írt levél* arra utal, hogy szenvedése által Jézus valóban bemutatta és kifejezte testvéri szeretetét, emberi természetének valóságát és azt, hogy az emberiség képviselőjeként mélyen alávetette magát az Atya akarátának. Abban az értelemben „tökéletesedett”, hogy a szenvedései tették alkalmassá a főpapi tisztségre. Tökéletesen engedelmes élete, majd pedig kereszthalála az az áldozat, amit Jézus Papunként mutatott be az Atya előtt.

1Pt 2:9 versében az áll, hogy „királyi papság” vagyunk. Milyen legyen a viszonyunk az embertársainkkal, tekintettel a szent szerepünkre? Mit árul el erről Jézus élete?

„MELKISÉDEK RENDJE SZERINT”

Olvassuk el 1Móz 14:18-20 és Zsid 7:1-3 részeit! Ki volt Melkisédek? Milyen szempontból volt Jézus előképe?

Melkisédek egyszerre volt király és pap. Ábrahám előjárója is volt, mivel Ábrahám tizedet fizetett neki. Hasonlóképpen Jézus is király és pap (Zsid 1:3), Ő viszont Melkisédektől eltérően büntelen (Zsid 7:26-28). Zsid 7:15 verse elmagyarázza, hogy Krisztus Melkisédekhez hasonlóan pap volt. Ezt jelenti a könyvben az a korábbi kifejezés, hogy „*Melkisédek rendje szerint*” (Zsid 5:6). Jézus nem Melkisédek utódja volt, csupán hasonlított rá a papságra.

Például Pál elmondja, hogy Melkisédeknek nem volt apja, anyja, nemzetsége, születése és halála. Némelyek úgy érvelnek, hogy Jézus az ő személyében öltött testet Ábrahám idejében, ez a gondolat viszont nem illik *A zsidókhoz írt levél* érvelésébe. Melkisédek Krisztushoz „*hasonló*” (RÚF), ami arra enged következtetni, hogy nem Ő, hanem valaki más volt (Zsid 7:3).

Volt, aki azt is felvetette, hogy Melkisédek mennyei lény volt, de ez aláásná a levél gondolatmenetét. Ha Melkisédek apa, anyja, kezdet vagy vég nélküli lett volna, akkor maga Isten lenne. Ez felvet egy problémát. Melkisédek mennyei, teljes mértékben isteni papsága megelőzte volna Jézus szolgálatát. Ebben az esetben *A zsidókhoz írt levél* kifejezésével élve „*mi szükség tovább is mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint*” (Zsid 7:11)?

A levél azonban a Szentírásra jellemző módon hallgat Melkisédek születéséről, haláláról és nemzetségéről, hogy így alkossa meg Jézus papi szolgálatának előképét, szimbólumát (1Móz 14:18-20), és rámutat Krisztus örökkévalóságára. Röviden, Melkisédek kánaáni pap-király volt, aki Krisztus előképéként szerepel.

„Melkisédeken, a hatalmas Isten papján keresztül Krisztus szólt. Melkisédek nem volt Krisztus, de ő volt Isten szava a világban, az Atya képviselője. A múlt minden nemzedékén keresztül Krisztus szólt. Krisztus vezette népét, és Ő volt a világ világossága” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 376. o.).

A Melkisédekről szóló kinyilatkoztatás szerint hogyan munkálkodik Isten azok között, akiknek sosem hirdették az Igét misszionáriusok?

TÖKÉLETES PAP

„Ha tehát a tökéletesség elérhető volna a lévita papság által, mert a nép ez alatt kapta a törvényt, mi szükség még azt mondani, hogy Melkisédék rendje szerint más pap támad, aki nem Áron rendje szerint való” (Zsid 7:11, HUNB)?

A papok közvetítenek Isten és az emberek között. Viszont *A zsidókhöz írt levélben* az áll, hogy a lévita papok nem biztosíthattak teljes, biztos utat Istenhez, mert nem nyújthattak *tökéletességet* (Zsid 7:11, 18-19). Elvégre ha ők maguk nem voltak tökéletesek, hogyan tudtak volna másokra tökéletességet ruházni? Állatáldozatok sem tisztíthatták meg a bűnös lelkiismeretét. Az volt a szerepük, hogy előre mutassanak Jézus szolgálatára és az áldozatára, mert egyedül ez hoz valódi tisztulást a bűntől (Zsid 9:14; 10:1-3, 10-14). A lévita papság és a feladatuk ideiglenes és szemléltető volt. Isten az ő szolgálatukon keresztül arra akarta rávezetni a népet, hogy helyezték a bizalmukat Jézus jövőbeli szolgálatába, aki „*az Istennek ama bányája, aki elveszi a világ bűneit*” (Jn 1:29).

Olvassuk el Zsid 7:1-16 szakaszát! Miért volt szükség a törvény megváltoztatására?

Zsid 7:12 verse elmagyarázza, hogy a papság változása tette szükségessé a törvény megváltoztatását. Miért? Mert volt egy nagyon szigorú törvény, ami megtiltotta, hogy papi szolgálatot végezzen, aki nem Lévi törzsből, Árontól származott (4Móz 3:10; 16:39-40). Zsid 7:13-14 versei elmondják, hogy Jézus Júda vonalából származott, így a törvény miatt nem lehetett lévita pap. Pál tehát azzal érvel, hogy az Úr megváltoztatta a papságra vonatkozó törvényt, amikor Jézust pappá tette.

Jézus eljövele az áldozati törvény esetében is változást hozott. A bűnösöknek különféle áldozatokat kellett vinniük azért, hogy bűnbocsánatot nyerjenek (3Mózes 1-7. fejezetei), de mivel Krisztus eljött és bemutatta a tökéletes áldozatot, új szövetség született és a megváltási terv is még teljesebben kibontakozott, az állatáldozatok törvénye érvényét veszítette (Zsid 10:17-18).

Gondoljunk a végtelenül sok állatáldozatra az egész ókorban, ami mind Jézusra mutatott, amelyek azonban nem fizethették meg – még együttvéve sem – a bűneink árát! Miért csak Jézus halála biztosíthatott váltást a bűneinkért?

ÖRÖKKÉVALÓ PAP

Olvassuk el Zsid 7:16 versét! Milyen alapon lett Jézus pap?

Jézus a kiolthatatlan élete és örök szolgálata alapján kapta meg a papi tisztséget. Lenyűgöző következtetésekre jutunk e tényekből. Ez azt jelenti, hogy Krisztus szolgálatát nem lehet túlszárnyalni, felülmúlni. Ő teljes mértékben, örökös érvénnyel és „*mindenképpen*” üdvözít (Zsid 7:25). Az általa kínált megváltás mindent lefed és végleges. Az emberi természet legbensőbb részeibe is elhat (Zsid 4:12; 9:14; 10:1-4). Az Isten előtt végzett közbenjárása az új szövetség által kínált összes áldást magában foglalja.

Sokkal többről van itt szó, mint a bűnök bocsánatáról. A törvényt a szívrünkbe helyezi, új emberré formál bennünket és irányítja az evangélium terjedését a világon (Zsid 8:10-12). Jézus egy Istennel és az emberekkel, úgy képvisel bennünket az Atya előtt. Szüntelen jóindulatot talál Isten előtt, mert áldozatként ajánlotta fel az életét.

Olvassuk el Zsid 7:22 versét! Mi a szerepe Jézusnak az új szövetségben?

Azért Krisztus az új szövetség kezeze, mert Isten megfogadta, hogy Ő „*örökké*” pap lesz (Zsid 7:21). Könnyen elsikkadhat a gondolatunkban ennek a fogadalomnak a jelentősége. Pál már utalt Isten ígéreteire, amelyeket a pusztai nemzedéknek és Ábrahámnak adott (Zsid 3:7-11; 6:13-15). A különbség ezek és a Fiúnak tett fogadalom között az, hogy az előbbieket halandó embereknek szóltak. Az eskü addig érvényes, amíg a kedvezményezett életben van. A pusztai nemzedéknek és az Ábrahámnak tett fogadalom addig kötötte az Urat, amíg az a nemzedék életben volt és amíg Ábrahám leszármazottai éltek (lásd Gal 3:29).

A Fiúnak azonban „kiolthatatlan” az élete, tehát a neki tett eskü örök érvényű. A kezesre ugyanolyan büntetés vár, mint arra, akiért kezességet vállalt – ez a halálbüntetésre is vonatkozik. Az Atya Jézus személyével kezeskedett arról, hogy nem mulasztja el ígéretei teljesítését. Ennyire bízhatunk az üdvösségben, amit Krisztusban nyerhetünk!

BŰNTELEN PAP

Olvassuk el Zsid 7:26 versét! Mi Jézus öt jellemzője ebben a részben?

Jézus „szent” volt. Ez azt jelenti, hogy hiba nélküli volt az Istennel való kapcsolata (Zsid 2:18; 4:15; 5:7-8). Az Ószövetség ógörög fordítása ugyanazzal a kifejezéssel utal azokra, akik megtartják szövetségi kapcsolatukat Istennel és embertársaikkal.

Krisztus „szepőlöten” volt. Tiszta maradt, a gonoszság nem kerítette hatalmába, annak ellenére sem, hogy „mindenben” kísértést szenvedett (Zsid 4:15, HUNB; 2:18). Tökéletes bűntelensége a papsága miatt fontos. Az Ószövetség kimondta, hogy Isten csakis „hibátlan” áldozatot fogad el (3Móz 1:3, 10 stb., HUNB). Jézus földi élete során tanúsított tökéletes engedelmessége lehetővé tette, hogy az Úrnak tetsző áldozatként ajánlja fel önmagát (Zsid 9:14).

Amikor Jézus felemeltetett a mennybe, a „bűnösöktől elválasztott” lett. A görög szó jelen ideje arra enged következtetni, hogy ez Krisztus mostani állapotára vonatkozik, ami egy adott időpontban kezdődött. Földi élete során bántalmazták a bűnösök, de győzött és Isten jobbjára ülhetett (Zsid 12:2-3). Abban az értelemben is el volt választva a bűnösöktől, hogy tökéletesen bűntelen volt (Zsid 4:15).

Krisztus „az egeknél magasságosabb” volt, „az egek fölé emeltetett” (ÚRK). Ez azt jelenti, hogy Isten felmagasztalta Őt minden létező fölé, tehát egy Istennel. A zsoltárokból Isten az, akit felmagasztalnak (Zsolt 57:6, 12; 108:6).

Jézus teljes mértékben ember lett, de tőlünk eltérően Ő nem volt bűnös (Zsid 2:14-16; 4:15). Ő tökéletes, nem pusztán azért, mert sosem követett el bűnt, hanem mert nem rontotta meg Őt a bűn úgy, ahogyan minket. Azért Ő a példaképünk, mert teljes mértékben emberré lett. Megmutatta, hogyan fussunk az élet versenyében (Zsid 12:1-4). Jézus példáját kell követnünk (1Pt 2:21-23). Azért Ő a Megváltónk, mert „szent, ártatlan, szepőlöten, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid 7:26), mi pedig tükrözhetjük az Ő jellemét.

Jézus hozzánk hasonlóan ember volt, de sosem követett el bűnt. Hogyan foghatjuk ezt fel? Gondoljunk csak bele, hogy milyen szent! Miért adhat tehát üdvbizonyosságot nekünk az ígélet, hogy Isten nekünk tulajdonítja az Ő szentségét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus figyel bennünket. Tud mindent a terheinkről, a ránk leselkedő veszélyekről és a nehézségeinkről, és mindig mellettünk érvel! Minden lélek szükségletéhez igazítja közbenjárását, ahogy azt Péter esetében is tette... Szószólónk az érveivel tanítja a megpróbált, megkísértett gyermekeit, hogy megerősödhessenek Sátán kísértéseivel szemben. Az ellenség minden lépését értelmezi. Ő rendezi az eseményeket” (Ellen G. White 90. levele, 1906. *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 931. o.).

„Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé széttépni nem lehet... Ez a záloga annak, hogy Isten megtartja szavát. *»Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszén«* (Ézs 9:6). Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az *»embernek Fia«* az, akivel megosztja a világmindenség trónját. Az *»embernek Fia«* az, akit *»csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének«* (Ézs 9:6) hívnak. A VAGYOK az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki *»szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott«* (Zsid 7:26), nem szégyell minket testvéreinek nevezni (lásd Zsid 2:11). Krisztusban egyesül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a Végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 17. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az első idézetben ez áll: „[Jézus] mindig mellettünk érvel!” Mit jelent a számunkra ez az ígéret? Mit tanít ez nekünk Isten irántunk való szeretetéről! Miért olyan bátorító ez a gondolat? Miért van szükségünk arra, hogy valaki mellettünk érveljen?
- 2) A második idézetben a következő található: „Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el.” Mit jelent ez? Hogyan tapasztalhatjuk meg ezt a közelséget? Milyen vigaszt találhatunk ebben? Beszéljünk az osztályban ennek a közelségnek a tapasztalatáról! Hogyan segítenek ebben Krisztus „mellettünk szóló érvei”?

R. DÁNIEL IRÉN:
LAPTOP ELŐTT

Jézusom! Te föltennéd
a You Tube-ra
a Hegyi beszédet?
A Miatyánkot?
Főpapi imádat?
Prófétai szavad?

Ha itt ülnél velem
éhesen Igére,
dőlne eléd sok link,
figyelmed remélve –
melyiket néznéd meg,
melyiknek hinnél?
„Pogány” meg „keresztény”
izmusok, nézetek
felülírják egymást,
szavadról döntenek,
mit, hogy kell érteni;
a görögben ez áll...

Aki Téged keres,
vajon itt megtalál?

Ömlesztve zúdul rá:
„Ezt hallgasd, ezt kövesd!
Számlasszámom is van,
a kép alatt keresd!”
Gyülizünk, dicsizünk,
mamlaszaként gügyögünk...

Látjuk még szentséged?!

Összemosott Téged
reklám, dizájn, biznisz,
mindenki azt fújja,
amit éppen most hisz.
Jön egy újabb ötlet:
„Ezt nézd meg! Ez menő!”
Mocsok, líra, horror,
meg a napi hírek,
világ vége, mantrák,
mi fejünkéből kinő...

Technikánk nagyszerű.
Az ember szükkeblű.

Mi lett a jó magból,
mit Földünkre szórtál?
Öntözted véreddel,
mindig értünk szóltál...
Leülnél-e mellém
a neten szörfözni,
vagy inkább elmennél
sebeket kötözni?

Szentlélek! Tégy csodát!
Ez őrült katyvaszban,
aki tényleg keres,
ne hagyj bús barlangban,
hol csak sorvadozik,
hisz egyszerű a hit!

Az evangélium hálója
sok mindent összefog,
s a végén majd válogatnak
az angyalok...